

El president extremeny Juan Carlos Rodríguez Ibarra retirava ahir (i solament unes hores després d'haver-la proposada), la [polèmica](#) per la qual instava el PSOE a incloure en el seu programa el compromís de procurar eliminar els partits nacionalistes del Congrés. Ibarra exigia que qualsevol partit tingués l'obligació d'obtenir el 5% del total del cens estatal per poder optar a un escó. Pensava que mai de la vida coincidiria la meua opinió -i tot siga dit: d'una forma molt tangencial- amb la de Rajoy en algun aspecte polític, però si be és molt evident el conflicte dels socialistes, hauré d'explicar-la per tal que ningú siga dut a confusió: el PSOE té un greu problema intern que rau en perspectives radicalment confrontades sobre com s'ha d'organitzar l'estat. Si ha decidit ser un, gran i lliure el PSOE serà centralista o no serà; però si finalment els federalistes guanyen la batalla, el partit socialista camina cap a l'**escissió**, i benvinguda siga. Perquè a veure, ¿ara li diuen *pluralisme* a tenir dos partits polítics i dos ideologies, si no més, dins d'un mateix partit? Per més que Zapatero intente dir que "aquí no ha pasado nada", la cosa passa. En les pantalles de televisió pot aparentar que tot són roses i més floretes, però Maragall i Ibarra-Bono són dos partits, no un. Posats ja a excloure, i fent el joc de paraules: ¿per què el PSOE, que és tan progre, no exclou del seu partit els espanyolistes exloents?